

uden at fortabe sig for meget i Granskninger over, hvordan de er kommen til den.“

„Ja, du maa undskylde mig, men jeg har en noget anden Opfattelse af, hvad man skylder sig selv. Jeg indser overhovedet ikke, hvorfor det skal være mindre beskæmmende at ydmyge sig for Guldkalven end for Krusifikset. Og hvad jeg har oplevet idag, har givet mig en saadan Afsmag for den hele Forretningssvindel, at jeg vist ikke saasnart forvinder det.“

Jakobe svarede ikke herpaa. Det pinte hende, at Per blev ved at anstrenge sig for at retfærdiggøre sig i denne Sag. Hun ønskede, han vilde holde op med sine Forklaringer, som i hendes Øjne kun var Udflugter, et krampagtigt Forsøg paa at hævde sig ved Selvbesnækkelse.

Men Per blev ved at tale. Jakobs vedvarende, absolute Misbilligelse af hans Handlemaade, hendes fuldkomne Mangel paa Forstaaelse af, hvad der havde drevet ham til dette Oprør, endelig hans egen mangelfulde Evne til at klargøre for sig selv og for hende de indre Tilskyndelser, hvorunder han havde handlet — alt tilsammen opirrede ham og gjorde ham kamplysten.

„Det morer mig virkelig med den Beundring, du har faaet for Max Bernhardt og hans Kompani. Den er saa ny. Den skulde da ikke være opfunden for Lejligheden.“

„Det sidste har jeg overhørt, Per,“ svarede Jakobe med tilkæmpet Ro, men meget alvorlig. „Forresten veed jeg ikke af, at jeg har udtalt nogensomhelst Beundring, — heller ikke for Max Bernhardt, skønt jeg tror, han er en Del bedre end sit Rygte. Jeg veed tilfældigt, at han i Stilhed skal være meget godgørende og underholde flere fattige jødiske Familjer her i Byen —.“